

2018

TRAPSAVEC

Štvanice

Zdalo se, že vandr, na kterej právě vyrážel, bude vydařenej. Byl pátek odpoledne, vlastně už podvečer, když Bedla vystoupil z vlaku. Nebe nad Brdama zvolna rudlo tím, jak slunce doputovalo k dnešnímu zániku v korunách stromů a slibovalo vlahou a suchou noc, přesně tak, jak slibovaly rosničky. Jel sám, ale dobře věděl, kam se vydat, aby nějaký kamarády potkal. Na campech bude dneska živo. Měl v plánu se stavit na jeden zrzavej energetickéj nápoj, aby nabral dostatek živin pro náročnej výstup do hor.

Všechno se zkazilo, když hostinskěj před něj postavil půllitr.

„Hledal tě tu Klátivej,“ oznámil mu a udělal na lístek čárku, „to je dobře, že se zase objevil, dlouho tu nebyl. Doufám, že to zase spolu potáhnete:“

Bedlovi zatrnulo. Klátivej byl jeho kámoš ze starých časů a dlouho tu nebyl proto, že seděl v base. Vlastně měl sedět ještě teď, dostal flastr za to, že umlátil chlápka kvůli svý osudový lásce. Přesněji, jedný ze svých dvou osudových lásek.

Rouzmery. V době, kdy se to stalo, s ní už nějakou dobu žil a bydlel. Poznali se na vandru a nějakou dobu to byla na brdských campech nerozlučná dvojice, která ne našich vandrech nemohla chybět v žádným ročním období. Paradoxně tohle skončilo jejich společným životem.

Rouzmery tak nějak zahrnula a netrvalo dlouho, Klátivej se na vandrech objevoval s Káčou. A to byla ta jeho druhá láska. Připadalo nám, že Rouzmery Klátivému jeho toulky s Káčou toleruje. Jenže za tím bylo něco jinýho. Ve skutečnosti jeho víkendovou nepřítomnost využívala k tomu, aby mu zahrnula.

Klátivej byl vždycky prudkej typ a na Rouzmery žárlil. A když mu někdo prozradil, kdo je onen chlap, nečekaně se v sobotu večer vrátil z vandru a načapal je spolu doma u flašky vína. Došlo k bitce, kterou Klátivej vyhrál a jeho sok nepřežil. Odsoudili ho za vraždu.

To, že se objevil, znamenalo, že mu trest museli zkrátit. Bedla by za normálních okolností měl z návratu kamaráda radost, nebejt jedný takový maličkosti. Toho, že sotva se za jeho kamarádem zavřela vězeňská brána, přivlastnil si obě jeho lásky. A nedělal si iluze o tom, že by tohle Klátivej nevěděl.

Překonal úvodní záchvat paniky a u piva dumal co dál. Jestli je Klátivej tady, určitě je už nahoře v kopcích a hledá ho po campech. Rozhodl se, že chytí poslední večerní vlak zpátky. Nedávno se přestěhoval a doufal, že Klátivej jeho novou adresu nezná.

Dopil pivo, sebral usárnu a kytaru a vyrazil zpátky k zastávce, měl půlhodinku do odjezdu vlaku.

Jak vypadnul z vesnice a kráčil mezi loukami ke kolejím, uviděl, jak se od zastávky odlepila postava. Srdce se mu na chvíli zastavilo. Nemohl se mýlit. Klátivej nedostal svou přezdívku pro nic za nic, jeho chůzi by poznal i na mnohem větší vzdálenost.

Otočil se na patě a zamířil nejkratší cestou k lesu. Když se otočil, viděl, že postava míří jeho směrem. Nebyl si ale jistý, jestli ho Klátivej poznal, a musel to vyzkoušet. Ještě před lesem uhnul z cesty a loukou se vydal šikmo nahoru. Zapadnul do mlází a sledoval svého pronásledovatele. Kymácející se postava se dohoupala k místu odbočení a vydala se po stopě, kterou v trávě vyšlapal. Bylo to jasné.

Dole v údolí zahoukal poslední vlak a Bedlovi došlo, že dneska se bude muset schovat někde v lese, aby mohl prvním ranním vlakem zmizet. Na to ale musel pronásledovatele setřást a najít si bezpečný místo k přespání.

Dal by cokoliv za to, aby věděl, kolik toho Klátivej slyšel. Nepochyboval o tom, že se dozvěděl, že byla Rouzmery s ním, aspoň nějakou dobu, než pak zdrhla i Bedlovi, aby nakonec skončila v Germánii, coby spokojená panička obstarožního zazobance, jemuž nasazovala parohy se zahradníkem, šoférem a bůhví kým ještě. Doufal, že i to se Klátivému doneslo, mohla to být polehčující okolnost. Stejně tak se modlil, aby Klátivej nevěděl, co bylo před tou vraždou. Že totiž zabil nepravýho, že to byl on, Bedla, kdo mu spal s holkou. Že ten nebohej maník sice za Rouzmery páčil, nosil jí lahvinky vína a kytky, ale jinak byl neškodnej. Zato Bedla tenkrát začal jezdit na vandry až v sobotu, všem nakecal, že kvůli práci, ale páteční noc byla jeho a Rouzmery. Klika tenkrát byla, že tu sobotu, co se to stalo, přijel hodně brzo ráno, skoro ještě v noci a s Klátivým je půl dne viděli, než se vydal tak nečekaně domů, takže ho Klátivej tehdy určitě nepodezíral. Ale Rouzmery nevaroval, netušil, že pár hodin po tom, co on odjel, tam nasává s jiným.

Musel věřit, že tohle Klátivej neví, jinak by se mohl rozhodnout svůj tehdejší omyl napravit.

Štvanice pokračovala. Bedla se vydal stezkou přímo k vrcholu kopce. Byl ve formě a věřil, že svého pronásledovatele dokáže setřást nebo získat náskok na to, aby se mu v bludišti stezek ztratil.

Skoro tryskem přeběhnul otevřenou loučku a na jejím okraji se zastavil, aby se vydýchal a napil. Byl zpocenej a v chladnoucím vzduchu se z jeho košile kouřilo. Dal si akorát jednoho loka, když se na palouk z lesa vynořila klátivá postava. Daleko dřív, než čekal!

Na nějaký odpočinek musel zapomenout. Okamžitě vyrazil dál.

Na vrcholu kopce byly skaliska. Vybral si jednu průrvu a na místě, kde byl holej kámen se stočil kolmo na dosavadní směr a strží vyrazil úprkem dolů. Bylo to o hubu, cesta byla příkrá a plná kluzkých kořenů, který byly v houstnoucím šeru špatně vidět, ale hrál vabank. Věděl, že na vyššího a silnějšího soupeře nemá.

Napojil se na potůček a po jeho proudu se řítit dolů. Během chvilky narazil na první z campů. Myslel, že tam zcela jistě najde nějaký kamarády, ale bylo tam pusto a prázdno. Naštěstí dolu po proudu byly ještě dva campy. Tam určitě někdo bude. Zvláště, když je takový nádherný počasí, jako dneska. Chtěl na Klátivého počkat mezi lidma a nějak ho ukecat, vysvětlit mu to, mezi svědkama se ho napadnout nepokusí, určitě je propuštěnej jenom podmíněně.

I když v případě Káči to asi neukecá. Pravda, tu získal, až když Klátivého zavřeli a ona zůstala sama. Jenomže ji má doteď. A pro Bedlu byla Káča láskou na první pohled, stejně jako předtím pro Klátivého. Moc se bál toho, že ji bude Klátivej chtít získat zpět.

Jako na potvoru nebyl nikdo ani na těch dalších dvou campech. Zklamaně se zastavil. Pak uslyšel, jak se shora někdo blíží a ani nemusel hádat, kdo to je.

Zase běžel, tentokrát to vzal po vrstevnici a horečně přemýšlel, jak mohl jeho pronásledovatel najít stopu na holý skále. Pomalu mu docházelo, že se ho nezbaví, že má na výběr mezi celonoční štvanicí nebo soubojem, zoufalým a beznadějným.

Běžel prakticky potmě, dělal při tom kravál, jak klopýtal přes klacky a padlý stromy, ale rozsvítit baterku se neodvažoval. Pot mu tekla po zádech proudem, popruhy usárny řezaly a kytara ho tížila víc, než kdy jindy.

Ani se nepodivil, když Klátivej kdesi vzadu taky změnil směr a vydal úbočím za ním.

Dorazil k dalšímu skalisku, a když ho poznal, svitla mu jiskra naděje. Vynadal si, že na to nevzpomněl dřív.

Nebylo to dlouho, co to čírou náhodou našel a nikomu o tom ještě neřekl.

Šel si tehdy k tý skále odskočit a všimnul si mezery mezi překrývajícíma se skalama. Byla tam uzoučká průrva, zvenčí naprosto neviditelná, a když se jí protáhnul, ocitl se na dně malý strže, krytý ze všech stran hradbou skal a křoví. Bylo tam tak akorát místo na jednoho nocujícího trampa a malý ohniště, na kterým by si uvařil gábl. Víc nic. Byl se tehdy podívat i ze shora, jestli tohle místo jde objevit, ale pokud člověk nebyl horolezec, neměl šanci Liščí noru, jak to místo nazval, objevit.

Ideální úkryt! Využil toho malého náskoku, co ještě měl, aby se pokud možno tiše připlížil ke skále, opatrně našlapoval, aby se vyhnul všem klackům a větvičkám, jejichž zlomení by ho mohlo prozradit.

Konečně byl uvnitř. Protáhnul se štěrbinou a s úlevou se svalil na plácek. Shodil usárnu z propocenejch zad a vedle sebe opatrně položil kytaru, vyvaroval se sebemenšího zvuku, kterej by ho mohl prozradit. Snažil se dokonce i mělce dýchat, i když plíce řvaly po pořádným přísunu kyslíku.

Čekal docela dlouho. Bylo ticho a on sebou trhnul při každým zvuku nočního lesa. Pomalu se dostavovala úleva a s ní i únava. Několikrát upadl do mikrospánku a pak usnul úplně.

S trhnutím se probudil. Napřed nevěděl, co ho vyrvalo z říše snů, ale pak si s hrůzou uvědomil, že někdo blíží průrvou. Došlo mu, že Liščí nora je nejen skvělým úkrytem, ale taky dokonalou pastí.

Poslední zoufalá naděje, že tam ve tmě šramotí nějaké zvíře nebo pták, byla bezohledně vymazána postavou, která se před ním zhmotnila.

„Není vůbec snadný tě najít a dohnat, Bedlo,“ ozval se Klátivýho hlas, chraplavější a starší, ale nepochybně jeho, „že by tě hnalo černý svědomí? Nebo snad strach?“

„Neblbni, kámo, já vím, že tě to s tou Rouzmery naštvalo, ale byl jsi v lapáku a ona sama. Stejně mi pak taky utekla.“

„Je to čubka a já byl pitomec, že jsem se nechal tak vyprovokovat,“ pronesl pomalu Klátivej, „a ty sis holt taky naběhnul. Dobře ti tak! Já za to ale zaplatil víc.“

Jeho skoro smířlivej tón Bedlu trochu uklidnil.

„Kdoví, kdo za ní všechno chodil, klidně jsi to mohl být i ty,“ pokračoval Klátivej a zkoumavě se na Bedlu podíval.

Hrklo v něm.

„Hm, myslel jsem si to,“ všimnul si toho Klátivej, „ten pitomec to holt odnesl i za tebe. Jenže teď jde o Káču,“ ztvrdnu Klátivýmu hlas, „tos neměl dělat!“

„A co myslíš, že by se stalo, kdyby zůstala sama? Aspoň jsem se o ní postaral. Se mnou je v pohodě.“

Zdálo se, že Klátivej o tom přemýšlí.

„Dejme tomu,“ připustil po chvíli, „ale teď ji chci zpátky! A bude všechno v pořádku, jako dřív. A vandrech ji budeš vídat, chci s tebou zase jezdit.“

„Ne!“ zatvrdil se Bedla, „patříme k sobě už dýl, než jsi ji měl ty. Nevzdám se jí!“

„Budeš muset,“ pronesl mrazivě Klátivej.

Bedla zajel rukou k pochvě s nožem na opasku.

„Tss, tss, tsss, to bych bejt tebou ani nezkoušel,“ postřehl i ve tmě ten pohyb jeho pronásledovatel.

Bedla pochopil, že prohrál. Definitivně. Sáhnul po futrálu s kytarou,

rozepnul ho a nástroj vyndal. Chvíli ještě váhal a pak podal Klátivému svou velkou lásku, kytaru Káču.

Jan Frána – Hafran (Plzeň)

2. místo – Próza Oldpsavci